

Kitaransoittoa likeltä

Kitara on monipuolinen ja kaiketi maailman käytetyin soitin. Soittopeli ei hirveästi maksa, ja sellainen on kotonakin useimpien ulottuvilla. Jokainen saa siitä äänen toisin kuin monista muista soittimista. Pienen harjoittelun jälkeen osaa jo soittaa ukkonooaa ja jänisistuita. Tanakatkin sormet taipuvat helposti perussointuihin.

Kitaralla on ollut vuosisatojen varrella vaihtelevia edeltäjiä ja sukulaisia. Kitarasta löytyy vieläkin monenlaisia muunnelmia. Soittotyyleistä kukaan ei osaa pitää kirjaa.

Kun keksittiin vahvistaa ääntä sähköllä, kitara koki historiansa suurimman muutoksen. Siitä tuli pop-musiikin kiistaton kulmakivi. Liekö yhtään menestyshyötyä, jossa ei kitaraa räplättäisi. Monet sähkökitaristit ovat ylittäneen taituruudessa klassisten mestareiden tasolle. Ajatelkaapa vaikka herroja Eric Clapton tai Jukka Tolonen. Kotimaiseksi viihdemusiikin vuosisadan levytykseksikin valittiin taannoin kappale, jossa kitaristit loistavat, nimittäin Hurricanesien Get On.

Mutta kyllä perinteinen klassinen kitaransoitto hurmaa edelleen. Sen sai kymmenkunta innokasta musiikista kiinnostunutta ja vaalitentistä piittaamatonta todeta sunnuntai-iltana Perniön seurakuntatalolla. Seurakunta oli saanut pitkän linjan kitaristin Teijo Kelan matkaamaan pyryssä ja pimeässä etunimikaimansa naapurikuntaan.

Teijo Kela oli valinnut aluksi turvallisesti Bachin kauniita ja takuulla tarttuvaa säveliä. Varsinaisista kitarasäveltäjistä Heitor Villa-Lobosin tunteikkaat mollisointuiset preludit saivat harvanlaisen yleisön nautiskelemaan. Toisena ylimääräisenä kuultu kuubalaisen Leo Brouwerin etydi meni sutjakkaasti ilman nuotteja, joten se kuulunee Kelan bravuureihin.

Kun ei käytetä mitään keinotekoisia vahvistimia, kaikki sävelet, särähdykset ja kopistukset, mutta myös virheet, kuuluvat niin puhtaasti. Soittaja ja soitto avautuvat selälleen katselijoiden ja kuulijoiden arvioitavaksi. Seurakuntatalon sali ei todellakaan ole mikään konserttihuoneisto. Siellä kaikuu kolkosti. Konsertin alussa sisääntuloaulasta kuuluva kummallinen kolina ja kilinä, mitä lie olikin, hämmensi konsertin alun tunnelmaa.

Konsertista jäi päällimmäiseksi hyvä ja rauhallinen mieli. Kunpa vaan saataisiin enemmän ihmisiä liikkeelle tällaisiin likeisiin tilaisuuksiin.

pajen